

Sterke daling werkvoorraad Hof van Discipline

De werkvoorraad van het Utrechtse Hof van Discipline is het afgelopen jaar met iets meer dan de helft afgenomen, van 212 zaken per 1 januari 2002 naar 103 zaken per 1 januari 2003. Dat blijkt uit het Jaarverslag 2002.

De vermindering van de werkvoorraad vloeit onder meer voort uit een daling van het aantal nieuwe zaken: werden in 2001 nog 226 nieuwe zaken ingeschreven, in 2002 daalde dat aantal naar 180. Bovendien werd tot en met 2001 met drie kamers gewerkt, vanaf 1 januari 2002 werden dat vier kamers. Daardoor kon het aantal zittingen stijgen van 43 naar 48. Het hof poogt per zitting vijf zaken af te handelen.

De instroom van nieuwe zaken fluctueert de afgelopen jaren sterk. Begin jaren negentig was er telkens sprake van stabilisatie of een toename van het aantal zaken. In 1999 steeg het aantal zaken tot een recordhoogte van 259. Sinds dat jaar is er echter sprake van een gestage daling: 237 nieuwe zaken in 2000, 226 in 2001 en dus 180 het afgelopen jaar. Griffier mr. B.F. Keulen (Van Bethem & Keulen – Advocaten) heeft geen verklaring voor de verschillen. 'Dat is gissen. Ik denk in ieder geval niet dat

de Klachten- en Geschillenregeling hier al een rol speelt. Die is daarvoor nog te vers. U moet zich verder realiseren dat wij wat achter de Raden van Toezicht aanhobbelen: als er daar sprake is van een daling of stijging van de instroom, dan merken wij dat pas een tijd later. Ik sprak onlangs iemand van de Amsterdamse Raad van Discipline, en die constateerde dat er op dit moment weer méér zaken worden aangemeld. Als dat klopt, dan merken wij dat later dit jaar of begin volgend jaar.'

Vanwege de daling van de werkvoorraad in 2002 is de wachttijd bekort. 'Beliep die tot voor kort ongeveer een jaar, op dit moment kunnen zaken op termijn van 3 à 5 maanden worden geappointeerd. Dat zoveel zittingen konden worden gehouden en uitspraken konden worden gedaan is te danken aan de inzet van de plaatsvervangende leden', aldus het hof in het jaarverslag.

De griffie van het hof werd in 2002 bemand door griffier mr. B.F. Keulen, en kantoorgenoten mrs. A.E. van Solinge en S.L. Braam als plaatsvervangers. Zij besteedden het afgelopen jaar 927,5 uur aan het hof. Verder zijn met steun van het ministerie van Justitie twee niet aan het kantoor van Keulen verbonden plaatsvervangers aangesteld: mr. drs. H.L.E. van Dijck en mr. A.A.H. Zegers. Zij besteedden 428 uur. Het totale aantal griffiersuren beliep in 2002 derhalve 1409,5 uur. In 2001 was dat 1082,5 uur.

Het Hof van Discipline bestaat dit jaar 50 jaar. Er zal een jubileumbundel verschijnen en op 14 mei is er een symposium voor genodigden. Als sprekers zullen optreden onder andere algemeen deken J. Brouwer en prof. mr. N.J.A. Huls. Meer hierover in de komende nummers van dit blad.

Mr. Keulen stopt met ingang van januari 2004 met zijn werkzaamheden voor het Hof van Discipline. Aanleiding is een verschil van mening met de Nederlandse Orde van Advocaten over de honorering van het griffierswerk. 'Ik betreur mijn vertrek ten zeerste,' aldus de griffier.

Keulen begon in 1982 als plaatsvervangend giffier bij het hof. Vier jaar later werd hij griffier. 'Ik ben me zeer aan dit werk gaan hechten. Het is als in 'De achterkant van het gelijk': hoe zou ik zelf in de gegeven casus hebben gehandeld?' Keulen roemt verder de samenwerking met andere betrokken partijen: advocaten, de leden van het hof, plaatsvervangend griffiers en secretaresses.

Advies Stichting van de Arbeid wijkt af van CMG-uitspraken

Ontslagbesluit gewijzigd

In het artikel 'Actuele uitspraken ontslagrecht' in het Advocatenblad nummer 5, werd aandacht besteed aan twee rechterlijke uitspraken die de arbeidsrechtelijke positie van gedetacheerde werknemers belangrijk hebben gewijzigd. Zowel de Voorzieningenrechter bij de Rechtbank s-Gravenhage als het Gerechtshof s-Gravenhage hebben geoordeeld dat Bijlage B van het Ontslagbesluit onder omstandigheden ook mag worden toegepast door andere bedrijven dan uitzendbureaus, die werknemers ter beschikking stellen in het kader van beroep of bedrijf. Voornoemde uitspraken zijn ook wel bekend onder de naam 'CMG-uitspraken'.

Aan het eind van het artikel werd opgemerkt dat de regering naar aanleiding van bovenstaande uitspraak advies heeft gevraagd aan de Stichting van de Arbeid met betrekking tot de al dan niet toepasselijkheid van Bijlage B van het Ontslagbesluit bij

detachering. De Stichting van de Arbeid heeft dit advies inmiddels (4 maart 2003) uitgebracht.

De Stichting heeft in haar advies vooropgesteld dat zij van mening is dat op korte termijn duidelijkheid moet ontstaan over de vraag of Bijlage B van het Ontslagbesluit al dan niet toepasselijk is bij detachering van werknemers. De Stichting draagt in dat verband twee oplossingen aan. In de eerste plaats stelt zij voor om het toepassingsbereik van Bijlage B van het Ontslagbesluit te beperken tot die werkgevers waarvoor de bijlage oorspronkelijk is bedoeld, te weten de uitzendbureaus. Daarvoor moet in Bijlage B een definitie worden opgenomen omtrent het begrip uitzendwerkgever. Daaronder zou dan moeten worden verstaan de werkgever (rechtspersoon of natuurlijk persoon) die als doelstelling heeft om in het kader van beroep of bedrijf werknemers ter beschikking te stellen aan derden (opdrachtgevers)

om onder hun leiding en toezicht werkzaam te zijn en zodoende vraag en aanbod op de arbeidsmarkt bij elkaar te brengen (hetgeen volgens de Stichting kan blijken uit de statuten van de werkgever-rechtspersoon dan wel uit andere feiten of omstandigheden zoals het openstellen van de mogelijkheid tot inschrijving door werkzoekenden). Verder moet de premieplichtige loonsom op jaarbasis voor tenminste 50% worden gerealiseerd in het kader van uitzendovereenkomsten als bedoeld in artikel 7:690 BW.

Wanneer de werkgever aan deze twee criteria voldoet, stelt de Stichting voor om de ontslagregels in Bijlage B van toepassing te laten zijn ten aanzien van de werknemer met wie uitdrukkelijk is overeengekomen dat zij uitsluitend en voor de volledige bedongen arbeidsduur onder toezicht en leiding van een opdrachtgever werkzaam zullen zijn.

VERZON EN WON

Op 24 februari jl. liet de 34-jarige P.G. uit Roermond zijn advocate mr. E.W.M. ter Meulen-Mouwen (Roermond) weten dat er hoger beroep moest worden ingesteld. Hij was zojuist veroordeeld tot vijftien jaar celstraf en tbs met dwangverpleging wegens brandstichting in zijn woning, waardoor zes van zijn zeven kinderen om het leven kwamen.

Een treurig verhaal, maar u kwam naar aanleiding van ons verzoek om een bijschrift bij de foto te verzinnen vooral humoristisch uit de hoek. We nemen het u niet kwalijk. De televisieserie *Six feet under* (door de NPS op maandagavond uitgezonden) laat zien dat er zelfs in een mortuarium heel wat wordt afgelachen.

De runners up:

'Ik ben veroordeeld, oké, maar jouw kapper heeft er ook geen kaas van gegeten'

(M. van Berkel, De Brauw Blackstone Westbroek)

'De volgende keer je wetboek meenemen, hè!'

(B.J.H. Kesnich, Schenkeveld Loomans Advocaten)

EN DE WINNAAR IS:

'Als je me nog een keer stalkt, doe ik aangifte bij de politie'

(A. van Deuzen, Advocatenkantoor Boerhaavelaan)

Alle inzendingen zijn volgende week te raadplegen via de elektronische nieuwsbrief Orde van de Dag (aanmelden kan via enova@reedbusiness.nl). In *Advocatenblad* 2003-7 een nieuwe foto.

Omwille van de troon

Onder deze titel heeft Tomas Ross, een van Neerlands beste thriller-auteurs, een kloek boek geschreven geïnspireerd op de Greet Hofmans-affaire. Greet Hofmans was een gebedsgenezeres die eind jaren veertig, begin jaren vijftig enige tijd op Paleis Soestdijk verbleef en meer pacifistische invloed op Koningin Juliana uitoefende dan Prins Bernhard – en later ook de Nederlandse regering – wenselijk vond. Na enig gekrakeel verdween Greet Hofmans van het toneel en sindsdien hebben we lang niets meer van haar vernomen. Totdat Tomas Ross eind vorig jaar met zijn boek kwam en de Rijksvoorlichtingsdienst het nodig vond Ross een aantal indringende vragen te stellen.

Waar haalde Ross het vandaan dat Prins Bernhard twee buitenechtelijke zonen zou hebben? En hoe kwam hij erbij dat de moeder van de prins, Prinses Armgard, nazi-sympathieën zou hebben gekoesterd?

Tomas Ross heeft de RVD van repliek gediend in een uitgebreide en met vijftien bronnen gedocumenteerde brief. Ross verdedigt zich met de stelling dat de door hem aangehaalde bronnen nooit door het Koninklijk Huis of de RVD zijn tegengesproken of bestreden. Niet het sterkste verweer.

Beste Tomas, mocht het tot een kort geding komen, dan raad ik je aan voor alles te stellen dat je een *roman* hebt geschreven. En in een roman is in beginsel alles aan de fantasie van de auteur ontsproten. Gerard Reve schreef al in 1947 in *De Avonden*: 'Elke gelijkenis van figuren of voorvallen in dit verhaal met werkelijke figuren of gebeurtenissen is toevallig.' Tegenwoordig weet iedereen dat een roman tot het genre van de *fictie* hoort. Alleen diegenen die zich menen te herkennen in een romanfiguur halen fictie en feiten steevast door elkaar. Zij dreigen bij voorkeur met een proces en vestigen daarmee onbedoeld nog meer aandacht op zich.

Zo was er een dominee Zelle uit Friesland die hevig verontwaardigd was dat Maarten 't Hart hem opvoerde als een zuipende en hoerende predikant, in het verhaal 'De neef van Mata Hari'. Hij werd niet met name genoemd, was echter wel een neef van Mata Hari, maar – en daar zat natuurlijk de pijn – hij was nog nooit naar de hoeren geweest! Dan ging het verhaal dus niet over hem. Hetzelfde gold voor psychiater Van Kooten die zich meende te herkennen in een figuur van Heleen van Royens roman *De gelukkige huisvrouw* (2000). Hij eiste in kort geding naamsverandering van de romanfiguur in de volgende drukken van het boek (nadat al 65.000 exemplaren waren verkocht). Kansloos afgewezen. En ook Pieter Waterdrinker is uiteindelijk vrijgesproken van belediging nadat hij in zijn roman *Danslessen* (1998) de burgemeester van Zandvoort als 'joodje' had aangeduid en hem de naam 'Van der Heijden' had meegegeven. En jawel, de burgemeester van Zandvoort heette in het echt ook Van der Heijden, nam aanstoot en diende een klacht voor belediging in.

Wie zich in een roman herkent, laat zich zelden afschrikken door deze jurisprudentie. De vraag is derhalve waarom de RVD nog geen verdere actie tegen Tomas Ross heeft ondernomen.

Zou de dienst inmiddels wat beters te doen hebben?

VERVOLG OP PAGINA 253 >

>

De Stichting van de Arbeid pleit in de tweede plaats voor het aanbrengen van een hardheidsclausule in het ontslagbesluit voor het afwijken van het dienstjarenbeginsel bij andere gevallen van terbeschikkingstelling, waarin onder leiding en toezicht van een derde wordt gewerkt.

In dat verband heeft de Stichting van de Arbeid voorgesteld om aan artikel 4:2 van het Ontslagbesluit een vierde lid toe te voegen dat luidt:

Indien de werkgever aannemelijk maakt dat de vervanging van een werknemer die uit hoofde van zijn functie bij een derde tewerk is gesteld om onder diens toezicht en leiding werkzaam te zijn, in redelijkheid niet kan worden geëffectueerd, kan de Centrale Organisatie Werk en Inkomen deze werknemer bij de toepassing van het eerste lid buiten beschouwing laten.